

בש"פ 6088/16 - שי מלול נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6088/16

כבוד השופטת א' חיות
שי מלול

לפני:
העורר:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע בעמ"י 12793-08-16 שניתנה ביום
5.8.2016 על ידי כב' השופט י' פרסקי

עו"ד בנימין גריקו

בשם העורר:

עו"ד אריה פטר

בשם המשיבה:

החלטה

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' פרסקי) מיום 5.8.2016 בעמ"י 12793-08-16 אשר דחה ערר שהגיש המבקש על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע (כב' סג"נ השופט א' ברסלר-גונן) במ"י 9485-08-16 להאריך את מעצרו עד ליום 8.8.2016.

1. המבקש נעצר ביום 1.8.2016 בצומת מסמיה על ידי ימ"ר ירושלים בחשד לביצוע עבירות סמים, וביום 2.8.2016 האריך בית משפט השלום בירושלים את מעצרו עד ליום 4.8.2016. לאחר מתן ההחלטה על הארכת מעצרו, העבירה ימ"ר ירושלים את הטיפול בעניינו של המבקש לימ"ר נגב וזו הגישה בקשה להאריך את מעצרו ב- 7

עמוד 1

ימים נוספים לבית משפט השלום בבאר שבע. בית משפט השלום בבאר שבע קיבל את הבקשה בחלקה והאריך את מעצרו של המבקש עד ליום 8.8.2016. בהחלטתו דחה בית משפט השלום את טענת המבקש לפיה נוכח העובדה שמעצרו הוארך לראשונה בבית משפט השלום בירושלים אין לבית משפט אחר סמכות להאריך את המעצר, בקבעו כי נוכח העובדה שהמבקש נעצר במסגרת חקירה משותפת לימ"ר ירושלים ולימ"ר נגב, גם לבתי המשפט במחוז הדרום יש סמכות להאריך את מעצרו.

2. המבקש הגיש ערר על החלטת בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בבאר שבע, וביום 5.8.2016 דחה בית המשפט המחוזי את הערר. בהחלטתו עמד בית המשפט המחוזי על כך שסעיף 3(ב)(2) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) מאפשר להעביר את הדיון בעניינו של חשוד מבית המשפט שדן לראשונה בהארכת מעצרו לבית משפט אחר "אם חקירת העבירה הועברה ליחידת חקירות אחרת". במקרה דנן, כך קבע בית המשפט המחוזי, מדובר בחקירה משותפת לימ"ר ירושלים ולימ"ר נגב ולפיכך לא מדובר במצב שבו החקירה הועברה מיחידה אחת ליחידה אחרת, כאמור בסעיף 3(ב)(2). עם זאת, קבע בית המשפט המחוזי כי בשים לב לעובדה שהחקירה בעניינו של המבקש מובלת ומנוהלת על ידי ימ"ר נגב אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום.

3. המבקש הגיש בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בטענה כי נוכח העובדה שהחקירה בעניינו מתנהלת מתחילתה הן על ידי ימ"ר נגב והן על ידי ימ"ר ירושלים לא ניתן לומר כי החקירה בעניינו הועברה מיחידה אחת ליחידה אחרת. לפיכך סבור המבקש כי לא מתקיימים בעניינו התנאים הנדרשים כדי לאפשר את העברת הדיון מבית משפט השלום בירושלים לבית משפט השלום בבאר שבע ולשיטתו ההחלטה להאריך את מעצרו עד ליום 8.8.2016 ניתנה בחוסר סמכות מקומית.

4. המדינה טוענת מנגד כי היחידה המנהלת את החקירה בעניינו של המבקש היא ימ"ר נגב וכי המבקש נעצר על ידי ימ"ר ירושלים כחלק מסיוע שהעניקה לימ"ר נגב במסגרת החקירה. עוד טוענת המדינה כי המבקש נעצר בשטח המחוז דרומי וכי בית המשפט המוסמך לדון בהארכת מעצרו של המבקש הוא בית משפט השלום בבאר שבע. עם זאת, כך טוענת המדינה, נוכח העובדה שלא התאפשר להעביר את המבקש לידי ימ"ר נגב ולהביאו בפני בית משפט השלום בבאר שבע בתוך 24 שעות ממועד מעצרו, הוא הובא להארכת מעצרו ראשונה בפני בית משפט השלום בירושלים. בנסיבות אלה לטענת המדינה מתקיים בעניינו החריג הקבוע בסעיפים 3(א)(3) ו-3(ב)(1) לחוק המעצרים המורים כי ניתן להעביר את הדיון בעניינו של עצור מבית המשפט שדן בעניינו לראשונה, אם הובא בפניו בשל נסיבות מיוחדות שלא אפשרו לפנות מלכתחילה לבית המשפט המוסמך. מכל מקום, כך טוענת המדינה, גם אם נפל פגם בהעברת הדיון בעניינו של המשיב לבית משפט השלום בבאר שבע אין מדובר בפגם היורד לשורשו של עניין.

המבקש טוען כי יש לדחות את טענת המדינה לפיה הבקשה הראשונה להארכת מעצרו הוגשה לבית משפט השלום בירושלים מן הטעם שלא היה באפשרות המשטרה לפנות לבית משפט השלום בבאר שבע בתוך 24 השעות הראשונות מאז מועד המעצר. לטענתו, טענה זו מועלית לראשונה בבקשת רשות הערר ומבקשת המעצר שהוגשה לבית משפט השלום בירושלים עולה כי היא אינה נכונה.

5. דין בקשת רשות הערר להידחות.

סוגיית הסמכות המקומית לדון בבקשות להארכת מעצר ימים מוסדרת בסעיף 3 לחוק המעצרים המורה כדלקמן:

סמכות מקומית

3. (א) בכפוף להוראות אחרות שבחוק זה, הסמכות המקומית בענין שחוק זה דן בו, תהא נתונה לבית המשפט אשר באזור שיפוטו התקיים אחד מאלה:

(1) נעברה העבירה, שבקשר אליה מוגשת הבקשה, כולה או מקצתה;

(2) נמצאת היחידה הממונה על חקירת העבירה, שבקשר אליה מוגשת הבקשה;

(3) האדם מוחזק במעצר ולא ניתן לפנות לבית המשפט במקומות האמורים בפסקאות (1) או

(2) בשל נסיבות מיוחדות שיפורטו.

(ב) הוגשה בקשה לבית המשפט לפי חוק זה בענין מעצר או שחרור, ימשיך אותו בית משפט לדון בכל בקשה כאמור הנמצאת בסמכותו הענינית, בקשר לאותה עבירה, אף אם נתונה סמכות מקומית גם לבית משפט אחר, אלא אם כן התקיים אחד מאלה:

(1) הבקשה הקודמת התייחסה למעצר בנסיבות האמורות בסעיף קטן (א)(3);

(2) חקירת העבירה הועברה ליחידת חקירות אחרת.

מצירוף סעיפים 3(א)(3) ו- 3(ב)(1) עולה כי במקרים שבהם הוגשה בקשה להארכת מעצר לבית משפט שאין לו סמכות מקומית לדון בעניינו של העצור בשל נסיבות מיוחדות שלא אפשרו פניה לבית המשפט המוסמך, ניתן להעביר את הדיון לבית המשפט המוסמך במועד מאוחר יותר. לטענת המדינה כך נעשה במקרה דנן, אך הדבר לא צוין בבקשת המעצר שהוגשה לבית משפט השלום בירושלים או בפרוטוקול דיון המעצר שהתקיים בפניו. על כן יש קושי לקבל טענה זו המועלית עתה לראשונה ולכאורה נפל פגם בהתנהלותה של המשטרה בכך שהבקשה השניה להארכת מעצר הובאה בפני בית משפט השלום בבאר שבע.

6. אף על פי כן, לא מצאתי מקום להיעתר לבקשת רשות הערר. הטעם לכך הוא שלא שוכנעתי כי הפגם הנטען הוא פגם היורד לשורשו של עניין ומצדיק התערבות בהחלטתו של בית משפט השלום בבאר שבע. סעיף 3 לחוק המעצרים נועד למנוע מהמשטרה לערוך forum shopping ולטלטל עצורים ברחבי הארץ ללא הצדקה או צורך (ראו: בש"פ 10374/05 פלוני נ' מדינת ישראל (8.11.2005)). במקרה דנן עניין לנו בחקירה משותפת לימ"ר נגב ולימ"ר ירושלים ומכאן שהסמכות המקומית להאריך את מעצרו של המבקש הייתה נתונה מלכתחילה הן לבית משפט השלום בירושלים והן לבית משפט השלום בבאר שבע. אכן, משהוגשה הבקשה להארכת מעצר לבית משפט השלום בירושלים היה עליו להמשיך לדון גם בבקשה הנוספת להארכת מעצר של המבקש כהוראת סעיף 3(ב) לחוק המעצרים ואולם, ההחלטה להעביר את הדיון בעניינו של המבקש לבית משפט השלום בבאר שבע נבעה מטעמים ענייניים ואין חולק כי היחידה החוקרת המהותית הנה לימ"ר נגב (ראו: החלטת בית המשפט המחוזי בעמ' 3) וכי עניינם של שני עצורים נוספים בפרשה נדון אף הוא בבית משפט השלום בבאר שבע. אין מדובר אפוא בניסיון לערוך forum shopping או לטלטל את המבקש שלא לצורך ואין לומר כי הפגם ככל שנפל בהתנהלות המשטרה במקרה דנן חותר תחת תכליותיו של סעיף 3 לחוק המעצרים או גורם למבקש עיוות דין ולמעשה אין בו משום פגיעה מהותית בזכויותיו. על כן לא מצאתי כי יש

הצדקה במקרה זה ליתן רשות לערור (ראו והשוו: ע"פ 2790/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 28 (8.9.2014)).

הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' באב התשע"ו (7.8.2016).

ש ו פ ט ת
